

ဇေယျာန (ရာမည)

အောင်မြတ်သာနှင့်

ရည်စူးကုသိုလ်

အောင်မြတ်သာနှင့် ရည်စူးကုသိုလ်

"ဟိုကလေးမ ထစမ်း ... ဒါနဲ့နေရာ မဟုတ်ဘူး"

ခြောက်ကပ်ကပ် အက်ကွဲကွဲအသံကြောင့် သတိရတစ်ချက်မရတစ်ချက် ဖြစ်နေတဲ့ ခင်မှုန် တစ်ယောက် ကုန်းရုန်းထဖို့ ကြိုးစားလိုက်တဲ့အချိန် ခေါင်းထဲမှာ ပိုးကောင်ပေါင်းများစွာ ကိုက်နေကြသလို တဆစ်ဆစ်ဖြစ်နေ တာကို စတင်ခံစားလိုက်ရပြီး ဘေးပတ်ဝန်းကျင်မှာ ဆူညံပွက်လောရိုက် နေတဲ့အသံ အချို့ကိုလည်း ကြားလိုက်ရတယ်။

"ငါ ငါဘယ်ရောက်နေတာပါလဲ ... ဒီအသံတွေကို ငါတစ်ခါမှလည်း မ ကြားဖူးပါလား ... စဉ်းစားစမ်း ငါ ဘာဖြစ်သွားခဲ့တာလဲ"

ဝေဝါးနေတဲ့အမြင်တွေကို လက်ခုံနဲ့ပွတ်ပြီး ကြည့်လိုက်တော့ ထဘီကို ရင်ရှားလျက် ဝတ်ထားတဲ့မိန်းမတစ်ယောက်ကို ကျောပေးလျက် အနေအထားနဲ့ မြင်တွေ့လိုက်ရတယ်။

မိန်းမကြီးနဲ့ မလှမ်းမကမ်းမှာတော့ မျက်လုံးနှစ်လုံးက အပြင်ဘက်ကို ပြူးထွက်နေတဲ့ ကလေးနှစ်ယောက်က တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် စ နောက် ကျီစယ်နေတာကိုလည်း မြင်လိုက်ရတယ်။

"ဒါ ဒါ ဘယ်နေရာလဲ ..."

ခင်မှုန်အသံကြောင့် ကျောပေးရပ်နေတဲ့ မိန်းမကြီးရဲ့မျက်နှာက ကျောကုန်းဘက်ကို ရုတ်တရက် လှည့်လာတာ မြင်တော့ ကြောက်လန့်တကြား ထပြေးဖို့အလုပ်

"နင့်ကိုယ်နင် လူဘဝမှာ ရှိနေတယ် ထင်နေတာလား ... ဟမ် ..."

"ဟုတ်တယ်လေ ခင်မှုန် ခုနက ကောက်စိုက်သွားဖို့ အိမ်ကထွက်လာတာ မဟုတ်လား"

"မဟုတ်ဘူး နင်က သေသွားပြီ ... အခုနင်က မကျွတ်မလွတ်တဲ့ နာနာဘာ ဝတစ်ကောင် ဖြစ်နေပြီဆိုတာ မှတ်ထားလိုက်တော့"

"ခင်မှုန် မသေသေးပါဘူး ... ဒီမှာ ခြေတွေလက်တွေ အကောင်းတိုင်းရှိ သလို အိမ်ကလူတွေ၊ ရွာက လူတွေကိုလည်း မှတ်မိပါသေးတယ်"

"တယ် စကားအတော်ရှည်တဲ့ မိန်းမပါလား ... သွား သွား နင့်ဘာသာ ဘယ်လိုဖြစ်ဖြစ် ငါတို့သားအမိနေတဲ့ နေရာကနေ အမြန်ဆုံး ထွက်သွား"

မျက်နှာက ကျောကုန်းဘက်ကို ရောက်နေတဲ့ မိန်းမကြီးစကားကြောင့် ခင်မှုန် ကမန်းကတန်း မတ်တတ်ထရပ်လိုက်ပြီး ဘေးပတ်ဝန်းကျင်ကို ကြည့်လိုက်တော့ ဟောင်းနွမ်း ဆွေးမြည့်နေတဲ့ ဇရပ်အိုတစ်ခုအပြင် နှစ်ချို့ သစ်ပင် အချို့ကိုလည်း မြင်တွေ့လိုက်ရတယ်။ သစ်ပင်တွေရဲ့ အကိုင်းအခက် တွေမှာတော့ ကြောက်လန့်စရာကောင်းတဲ့ ရုပ်အသွင်ရှိတဲ့ နာနာဘာဝတွေ က နေရာလပ်မရှိအောင် နေရာယူထားပြီး ခင်မှုန်ကို ထွက်သွားဖို့ မောင်း ထုတ်ကြပါလေရော။

ပုံမှန်ဆိုရင် ဒီလိုမျိုး ရုပ်သွင်တွေကို မြင်တာနဲ့ သတိလစ်မတတ် ကြောက်လန့်တတ်တဲ့ ခင်မှုန်တစ်ယောက် အခုကျတော့ အနည်းငယ်သာ ကြောက်စိတ်ဝင် နေခဲ့မိတယ်။

"ငါ ဘယ်ဘဝရောက်နေတာလဲ ... နေရာတိုင်းမှာလည်း အပ်ချစရာ မရှိ လောက်အောင် ပြည့်နှက်နေပါလား ... ငါ ဘယ်ကိုသွားရမလဲ"

တစ်ယောက်တည်း ရေရွတ်ရင်း မြေနီလမ်းလေးအတိုင်း လျှောက်လာခဲ့

တာ ခရီးအတော် ပေါက်လာခဲ့တယ်။ လမ်းတစ်လျှောက်မှာလည်း ရေတစ်
ပေါက်သောက်ဖို့တောင် မတွေ့တဲ့အပြင် အရိပ်ဝင်ခိုမယ့် သစ်ပင်တစ်ပင်ကို
တောင် မတွေ့မြင်ခဲ့ဘူး။

"ငါ့ရင်တွေ ပူလိုက်တာ ... ဒီအချိန် ရေတစ်ပေါက်လောက် သောက်လိုက်
ရရင် အရမ်းကောင်းမှာပဲ"လို့ တွေးလိုက်တဲ့အချိန် မလှမ်းမကမ်းမှာ
ခြောက်ကပ်နေတဲ့ ထန်းရွက်တွေနဲ့မိုးထားတဲ့ ရေအိုးစင်တစ်ခု ရုတ်တရက်
ပေါ်လာခဲ့တယ်။

ခင်မှုန်လည်း ရေအိုးစင်တွေတာနဲ့ ကမန်းကတန်းသွားပြီး ကြည့်လိုက်
တော့ ရေဆိုလို့ တစ်ပေါက်မှမရှိ။

"ငါ အတော်ကံဆိုးတာပဲ ရေအိုးစင်တွေတာတောင် သောက်စရာ ရေတစ်
ပေါက်မှ မရှိပါလား" ဆိုပြီး တွေးနေတဲ့အချိန် ဘေးနားမှာ ငှက်နှစ်ကောင်
က ကျလိ ကျလိနဲ့အော်မြည်ပြီး ရေအိုးစင်အပေါ်မှာ နားနေတာ မြင်တော့

"ဒီငှက်လေးတွေကို ငါမြင်ဖူးသလိုပဲ ... ငါရင်းရင်းနှီးနှီး မြင်ဖူးပါတယ် ...
စဉ်းစားစမ်း စဉ်းစားစမ်း ... ဟာ ... ငါရေတိုက်ခဲ့ဖူးတဲ့ ငှက်လေးတွေပဲ။
ဟုတ်တယ် ဟုတ်တယ် ... ငါသောက်မယ့်ရေကို မြေအိုးကွဲနဲ့ထည့်ပြီး တိုက်
ခဲ့ဖူးတာပဲ"

ခင်မှုန်အတွေးထဲမှာ ပြုလုပ်ခဲ့တဲ့ အရိပ်တွေပေါ်လာတဲ့အချိန် ရေအိုးစင်
ထဲမှာရှိနေတဲ့ မြေအိုးထဲကနေ ကြည်လင်အေးမြနေတဲ့ ရေတွေအပေါ်ကို
လျှံကျလာခဲ့တယ်။ အဲဒီတော့မှ ရေကြည်ကို ဝမ်းသာအားရနဲ့ အငမ်းမရ
သောက်လိုက် မျက်နှာနဲ့ဇက်ပိုးကို ဆွတ်လိုက် လုပ်နေတဲ့အချိန်

"ကလေးမ နင်ရွာကို ပြန်မယ့်အချိန်ရောက်ပြီ ... အမြန်မပြန်ရင် ဒီဘဝမှာ
ပဲ တဝဲလည်လည် ဖြစ်နေလိမ့်မယ် အမြန်သွားတော့" ဆိုတဲ့အသံကို ကြား
လို့ လိုက်ကြည်ပေမဲ့ ဘယ်သူ့ကိုမှမတွေ့။

"အခုချက်ချင်း အရှေ့စူးစူးကိုသွားရင် မွန်းမတည့်ခင် ရွာထိပ်ကို ရောက် လိမ့်မယ် ဟိုမှာ အမျှဝေမယ့်သူတွေ နင့်ကို စောင့်နေကြတယ်"ဆိုတဲ့အသံ ထပ်ကြားတော့မှ ခင်မှုန်အသိဝင်လာပြီး အရှေ့စူးစူးကို အလောတကြီး ထွက်သွားခဲ့တယ်။

နေကလည်းပူ ဖိနပ်ကလည်း မပါတဲ့အတွက် လမ်းခရီးက လိုသလို မ ပေါက် ဖြစ်နေခဲ့သလို လမ်းဘေး တစ်လျှောက်မှာလည်း ဒူးဆစ်လောက်ရှိ တဲ့ ဆူးပင်တွေကလွဲပြီး သက်ရှိတစ်ကောင်တလေကိုမှ မတွေ့ရဘူး။ နေက လည်း ခေါင်းတည့်တည့်ကနေ ထိုးထားသလို ပူလောင်နေတဲ့အတွက် ခင် မှုန်ကိုယ်ထဲမှာရှိတဲ့ အားတွေ ကုန်သလောက် ဖြစ်နေခဲ့ပြီး လမ်းတောင် မ လျှောက်နိုင်အောင် ပျော့ခွေနေခဲ့တယ်။ ဒါပေမဲ့လည်း ရှိသမျှခွန်အားတွေ ကို စုစည်းပြီး လျှောက်လာခဲ့တာ မွန်းမတည့်ခင်အချိန်မှာ မှတ်တိုင်တွေ ကျိုးတိုးကျဲတဲ့ဖြစ်နေတဲ့ သင်္ချိုင်းတစ်ခုကို အဝေးကနေ လှမ်းမြင်လိုက်ရ တယ်။

"ဒါ ဒါ ငါနေတဲ့ရွာ သင်္ချိုင်းပဲ ... ငါရွာကိုပြန်ရောက်ပြီ ရွာကိုပြန်ရောက် ပြီ"လို့ ရေရွတ်ကာ ပြေးသွားတဲ့အချိန် ဇရပ်ပေါ်ကနေ သာဓုခေါ်သံအချို့ ထွက်လာတာကို ကြားလိုက်ရတယ်။

"မဟုတ်ဘူးလေ အမေ ... သမီး သာဓုမခေါ်ရသေးဘူးလေ ... အမေ ..."

ခင်မှုန်တစ်ယောက် ငိုကြွေးချက်မနဲ့ အော်ဟစ်ပြောလိုက်ပေမဲ့ ဇရပ်ပေါ်က လူတွေကတော့ ဘာမှမကြားတဲ့ဟန်နဲ့ အခေါင်းနားကို စုပြုံသွားနေခဲ့ကြ တယ်။ ခင်မှုန်လည်း လူတွေစုနေတဲ့ အခေါင်းနားကို တိုးပြီး ကြည့်လိုက် တော့ နှုတ်ခမ်းတစ်ခုလုံး ပြာနှမ်းပြီး အသက်ကင်းမဲ့နေတဲ့ မိမိခန္ဓာကိုယ်ကို မြင်လိုက်ရတယ်။

"အမလေး သမီးရယ် အမေတို့ကို အစောကြီး ထားသွားခဲ့ပါလား ... အမေ

တစ်ခု သမီးတစ်ခုဘဝပဲ ရှိတာကို ကံတရားက ဘာလို့ရက်စက်တာလဲ အဟီးဟီး"

အမေရဲ့ငိုသံတွေကိုကြားတော့ ခင်မှုန် ဟန်မဆောင်နိုင်တော့ပဲ အခေါင်းဘေးမှာ ထိုင်ချပြီး မျက်နှာကိုလက်နဲ့အုပ်ကာ ငိုချပစ်လိုက်တယ်။

"သွားလေသူ စိတ်မဖြောင့်အောင် မလုပ်ပါနဲ့ မခင်မျိုးရယ် ... စိတ်လျှော့လိုက်တော့... ချက်ကြီးနဲ့ ထွန်းခင် အလောင်းကို သင်္ဂြိုဟ်ဖို့လုပ်တော့"

ဘကြီးသောင်းစိန်က ပြောရင်းဆိုရင်း ခင်မှုန်ထိုင်နေတဲ့နားကနေ အလောင်းကို သယ်ထုတ်ပြီး ထင်းပုံပေါ်တင်ကာ မီးရှို့လိုက်ကြတယ်။ အားလုံး ပြီးစီးသွားတော့ အသုဘလာပို့တဲ့သူတွေ အားလုံး အလျှိုလျှိုနဲ့ ရွာထဲပြန်ဝင်သွားခဲ့သလို ခင်မှုန်ကလည်း ရွာသားတွေနဲ့ရောပြီး လိုက်သွားခဲ့တာ ရွာထိပ်လည်းရောက်ရော ကျွဲချိုလေးခွကို ခါးကြားမှာထိုးပြီး ငှက်ကြီးတောင်စားကို ကိုင်ထားတဲ့ သျှောင်တစ်စောင်းနဲ့ လူတစ်ယောက် ထွက်လာပြီး

"နင်ရွာထဲကို ဝင်လို့မရဘူး" ဆိုပြီး တားပါလေရော။ ခင်မှုန်လည်း သူ့ကို ရွာထဲပေးဝင်ဖို့ အတန်ကြာအောင် ငိုယိုတောင်းပန်တော့မှ ဝင်ခွင့်ပေးခဲ့တယ်။ ရွာထဲရောက်တော့လည်း အရင်ထဲက ရှိနေတဲ့ နာနာဘာဝတွေက ခင်မှုန်ကို သူတို့နေရာ မလာဖို့ မောင်းထုတ်ကြပြန်ရော။

"ခင်မှုန်ရေ သမီးရေ ... သမီးကြိုက်တဲ့ ဝက်သားဟင်းလေး အမေချက်ထားတယ် ထစားပါဦး"ဆိုပြီး ပြောသံကြောင့် အိမ်ရှေ့ အလောင်းစင်နားကို ကြည့်လိုက်တာ ဆံပင်ဖားလျားချထားတဲ့ မိန်းမတစ်ယောက်က သူ့အတွက် ချထားပေးတဲ့ ထမင်းဟင်းတွေကို အငမ်းမရ စားသောက်နေတာ မြင်လိုက်ရတယ်။

ခင်မှုန်လည်း သူစားမယ့်ထမင်းကို အခြားတစ်ယောက်က လုစားနေတာ

မြင်တော့ စိတ်တိုသွားပြီး အလောင်းစင်နားသွားကာ

"နင်က ဘာလို့ ငါ့ကိုကျွေးတဲ့ထမင်းကို လုစားနေတာလဲ ... အခုချက်ချင်း ငါ့အလောင်းစင်ပေါ်ကနေ ဆင်းစမ်း" လို့ပြောလိုက်တော့ ဆံပင်ဖားလျားချ ပြီး ဆောင့်ကြောင့်ထိုင်ကာ ထမင်းတွေ ကြိုးစားနေတဲ့မိန်းမက ခင်မှုန်ကို မျက်စောင်းထိုး ကြည့်ကာ

"ငါ့နာမည်လည်း ခင်မှုန်ပဲ သူတို့ကျွေးတုန်းက ခင်မှုန်စားဖို့ဆိုပြီးကျွေး တာ ဒါကြောင့် ငါတက်စားတာ အဟီးအဟီး ဟက်ဟက်"

"မဟုတ်ဘူးလေ ငါ့ကို သူတို့ကျွေးတာပါ ... ငါ ထမင်းမစားရတာ ရက် အတော်ကြာနေပြီ ... ငါ့ကို နည်းနည်းလောက် ကျွေးပါလား"

"မရဘူး ... ဒီထမင်း နည်းနည်းလေးကို ငါစားလို့တောင်မဝတာ နင့်ကို ဘာလို့ကျွေးရမှာလဲ"

မျက်နှာတစ်ခုလုံး ဖြူဖပ်ဖြူရော်ဖြစ်နေတဲ့ မိန်းမရဲ့စကားကြောင့် ခင်မှုန် စိတ်ပျက်သွားပြီး အိမ်ပေါ်တက်ဖို့လုပ်တော့ ပေါင်မှာ ထိုးကွင်းမင်ကြောင် တွေ ထိုးထားတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်က မတက်ဖို့ ထပ်တားပြန်ရော။

အဲဒီအချိန် အလောင်းစင်ပေါ်မှာ စားသောက်ပြီးတဲ့မိန်းမက ခင်မှုန်ကို လက်ညှိုးထိုးကာ လှောင်ပြောင် ရယ်မောပြီး အမှောင်ထဲကို ထွက်သွားခဲ့ တယ်။
